

DE STER VAN NEDERLAND

OPGERICHT

IN 1896

HALFMAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
van de Heiligen der Laatste Dagen

De doop in de Susquehannarivier

(Zie blz. 254)

---

15 Aug. 1940

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang — No. 16

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

A. D. JONGKEES, Redacteur

De nacht is voorbijgegaan, en de dag is nabij gekomen: laat ons dan afleggen de werken der duisternis, en aandoen de wapenen des lichts.
Romeinen 13: 12.

INHOUD

DE MENSCH VAN GODS GESLACHT. . . door Oud. C. Iverson	243
DISTRICTS-CONFERENTIES	247
VAN DE REDACTIE:	
UIT „DESERET NEWS”	248
WAAR ZIJN DE VERLOREN STAMMEN ISRAELS?.	250
OVER OPRECHTHEID.	253
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING.	254
DE KLEINE JOHANNES . . . . . door Frederik van Eeden	255

WIJ LEVEREN ALLE SOORTEN

DRUKWERK

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

N.V. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

DE MENSCH VAN GODS GESLACHT

door Ouderling C. IVERSON

in een toespraak in den tabernakel te Salt Lake City, waarin hij antwoord geeft op de vraag: „Wat zijn wij?”

(Vervolg)

De knuppel in het hoenderhok. Professor William Bateson, wereldberoemd bioloog, wierp bij het Amerikaansche Genootschap ter bevordering der Wetenschap de knuppel in het hoenderhok, door te verklaren, dat het voor geleerden niet langer mogelijk was met de theorie van Charles Darwin aangaande den oorsprong der soorten in te stemmen. Professor Shaler, van de Harvard Universiteit, zegt: „De Darwinsche hypothese is nog steeds niet bewezen.” Volgens Dr. Etheridge van het Britsche museum, is er geen enkel bewijs van eenigen overgang van de eene soort in de andere. Professor Virchow, een van de grootste anthropologen, verklaarde: „De poging, om den overgangsvorm tusschen dier en mensch te vinden, is op een volslagen mislukking uitgelopen.”

Inspireert tot goede daden. Het verheven geloof in God als onzen Vader, inspireert tot goede daden, maakt, dat wij onze vermogens tot nobele doeleinden aanwenden, maakt ons liefderijk, vriendelijk, heldhaftig, matigt onze zelfzuchtigheid en bevordert onze welwillendheid, stelt ons in staat den dood moedig onder de oogen te zien, met een gevoel van triomf zelfs, daar het tevens in ons de hoop levendig houdt op een heerlijke opstanding en gelukkige onsterfelijkheid.

Een treffend voorbeeld van den veredelenden invloed van deze

opvatting van den Christen omtrent zijn verheven afkomst en bestemming, werd mij eenige jaren geleden gegeven, toen ik aan het ziekbed van een dierbaren vriend stond, een der meest vooraanstaande geneesheeren van onzen staat, een edel mensch, die veel gelezen en veel gereisd had. Ik bedoel Dr. Samuel H. Allen. Hij zeide o. a.: „Ik herinner mij een ondervinding uit mijn jeugd, die voor mij van alle gebeurtenissen in mijn leven het meeste heeft beteekend en mij het meest tot steun is geweest. Toen ik nog een student aan de Brigham Young Universiteit was, dat was in den tijd van onzen zeer geliefden Dr. Karl G. Maeser, was ik op een morgen met eenige andere studenten bezig een geweldig spektakel te maken; toen ineens Dr. Maeser binnenkwam. Onze ontsteltenis was groot. Dr. Maeser besteeg het platform en keek met strengen blik naar de wanordelijken troep. Toen de orde eindelijk was hersteld, keek hij ons ernstig aan en zeide: „Jongens, jongens, gedraag je niet als zwijnen, Bedenk, dat ge Gods zonen zijt.” Deze woorden maakten dieper indruk op mij, dan andere woorden ooit tevoren hadden gedaan. Zij klinken nog altijd in mijn ooren, en wanneer ik ooit daarna in verleiding kwam, hoe sterk deze ook was, dan brachten deze woorden mij uitkomst: „Bedenk, dat gij Gods zonen zijt.”

Sterke karakters. Tot hen, wier leven, naar ik geloof, ook in belangrijke mate werd beïnvloed door het besef van deze glorierijke waarheid, die zulk een overweldigenden invloed op de ziel van Dr. Allen had gemaakt, behooren sterke karakters als Senator Reed Smoot, Dr. James E. Talmage, e.a. Dit zijn mannen van nationale en internationale bekendheid, gestegen tot een hoogte, welke door weinigen wordt bereikt. Indien hun geleerd was geworden: „Bedenkt, dat gij de zonen zijt van apen, dat gij afstamt van een enkele, slijmerige cel of protoplasma, die ergens in een poel, millioenen jaren geleden, op geheimzinnige wijze het leven ontving uit een onbekende bron”, zouden zij dan ook die hoogte hebben bereikt? Neen, dat denkbeeld is voor mij veel moeilijker te aanvaarden dan de openbaringen van den Heer, die ons zeggen, dat God onze Vader is en dat wij eeuwige wezens zijn. President Brigham Young zeide hierover: „Het leven, dat in ons is, is een deel van de levens-eeuwigheid en is een geschapen geest, in een sterfelijk lichaam besloten, aldus ons tegenwoordig wezen vormend, dat door een alwijs Vader is bestemd om grooter intelligentie te vergaderen. Het materiaal, waarvan onze lichamen en onze geesten zijn gemaakt, is genomen van de eeuwige stof, die in de onmetelijke ruimte aanwezig is.”

Inderdaad: intelligentie is even eeuwig als tijd en ruimte, als stof en kracht en is onvernietigbaar.

Openbaring aan Joseph Smith.

„Ook de mensch was in den

beginne bij God”, zegt de openbaring aan Joseph Smith, „dat wat geest is, ja de geest der waarheid, de intelligentie of het licht der waarheid, werd nimmer geschapen of gemaakt en kan ook nimmer worden geschapen. Alle waarheid is onafhankelijk in die sfeer, waarin God haar heeft geplaatst, om voor zichzelf te handelen, gelijk alle intelligentie, anderszins is er geen bestaan.”

In de Paarl van Groote Waarde, het Boek van Abraham, vinden wij de woorden die God tot Abraham sprak:

„De Heere nu had aan mij, Abraham, getoond de intelligenties, die georganiseerd waren eer de wereld was; en onder al dezen waren er vele van de edelen en grooten. En God zag deze zielen, dat zij goed waren, en Hij stond in hun midden, en Hij zeide: Deze zal Ik tot Mijn regeerders maken; want Hij stond onder diegenen die geesten waren, en Hij zag dat zij goed waren, en Hij zeide tot mij: Abraham, gij zijt één hunner; gij waart gekozen voor gij geboren waart.”

Nu beginnen wij iets te begripen van de beteekenis der Schrift in de Openbaringen, waar door Johannes den Openbaarder een gebeurtenis wordt beschreven, welke vóór de schepping der stoffelijke aarde, waarop wij leven, had plaats gegrepen: „En er werd krijg in den hemel: Michaël en zijne engelen krijgden tegen den draak, en de draak krijgde ook en zijne engelen. En zij hebben niet vermocht, en hunne plaats is niet meer gevonden in den hemel. En de groote draak is geworpen, namelijk de oude slang, welke genaamd wordt duivel en Satanas,

die de geheele wereld verleidt, hij is, zeg ik, geworpen op de aarde; en zijne engelen zijn met hem geworpen." Daar was dus strijd, strijd, waarbij de vraag of de mensch zijn vrijen wil al dan niet zou behouden, in het geding kwam. Twee strijdende partijen ontstonden, de eene partij was vóór den vrijen wil, de andere er tegen, doch zij, die er voor waren, overwonnen.

Job werd aldus door God onder-vraagd:

„Waar waart gij, toen ik de aarde grondvestte? Toen de morgensterren tezamen zongen en alle kinderen Gods juichten van vreugde?"

Een gebeurtenis, die alle Gods kinderen en de sterren des hemels aanleiding gaf tot vreugde en blijdschap, moet wel een zeer belangrijke zijn geweest. Wij ontleenen ons bestaan niet aan niets, wij zijn ook niet nergens vandaan gekomen, doch, zooals Wordsworth in zijn „Ode aan de Onsterfelijkheid zegt":

Onze geboorte is slechts slapen
   [en vergeten
 De geest in ons, de onverwoestbare
   [levensster,
 Had eens zijn woning elders, nu
   [ongeweten
 En kwam tot deze aarde van
   [heel ver.

Niet in volslagen vergetelheid
 Noch in uiterste verlatenheid
 Komen wij, doch heerlijkheid was
   [onze woning
 Waar God de Vader troont als
   [Koning.

Over de verandering sprekende, die alle stervelingen op hun levensgang ondergaan, zegt een der profeten van ouds: „Dan zal de stof tot de aarde terug keeren,

gelijk het eenmaal was, en de geest zal tot God terugkeeren, Die hem schiep."

Is dit letterlijk?

Moet deze verwijzing naar het stof der aarde letterlijk worden opgevat? Ja. Ieder element van ons stoffelijk lichaam is van Moeder aarde afkomstig. Daar zijn onze lichamen vandaan gekomen en daarheen zullen zij ook terug keeren. Uit het stof der aarde kwamen de elementen, die het gouden graan voortbrengen, de vruchten en de bloemen. De elementen der aarde worden door een macht, welke voor mensch en wetenschap verborgen is, in graan omgezet; door de een of andere, door God geschonken, mysterieuse macht is het zaadje, dat in den schoot der aarde wordt geworpen, in staat om voor zijn ontwikkeling de elementen uit de aarde te veranderen in stengels, bladeren en bloesem, in koren, vruchten of veelkleurige bloemen. Het koren en het fruit worden op hun beurt door de spijsverteringsorganen veranderd en in celweefsel omgezet en worden op deze wijze bestanddeelen van ons lichaam.

„Dan zal de geest tot God terugkeeren", is even zeer letterlijk en waar.

Aldus is de vraag: „Wat zijn wij?" beantwoord.

Hoort nu, tot slot mijn ernstige overtuiging en mijn nederige getuigenis: God onze Vader leeft en regeert in de hemelen omhoog. Jezus, Zijn Zoon is onze oudste broeder en is de Verlosser der wereld. Hij stond op uit het graf, verbroken hebbende de banden des doods, en gaf aan de men-

schen de opstanding. Hij opende de graven en allen zullen eenmaal de onsterfelijkheid beërven. God heeft zich, met Zijn Zoon, den Verlosser der wereld, geopenbaard aan den Profeet Joseph Smith, in deze bedeeing des tijds, die hen heeft gezien en hun stemmen gehoord. Onder hun leiding heeft hij de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen georganiseerd. Het Evangelie is hier. De autoriteit om in Hun naam te handelen en te spreken is hier, en alle zegenin-

gen, welke in de Kerk van ouds aanwezig waren, zijn ook heden in de Kerk van Christus aanwezig. Dat God ons moge helpen te beseffen, dat wij inderdaad Zijn kinderen zijn, en dat, wanneer wij in de verleiding komen slecht te doen, ook in ons de echo moge weerklinken: Bedenkt, dat wij de zonen en dochters van God zijn! Moge deze zegenrijke inspiratie ons steunen op onze reis langs den weg, die naar Zijn heerlijkheid terug voert.

• • •

Zingende stemmen.

Zachte stemmen zingen door het leven,
Stroomend over aller harten grond,
Doch de droomen die zij ruischend weven,
Doch de beelden die zij wekken, zweven
Zelde' omhoog uit een zingenden mond.

In de onverzadelijke vlagen
Van het leven gaat hun lied te loor.
En bezij de paden, waar wij jagen,
Naar den bodem onzer luide dagen,
Neigt maar zelden een aandachtig oor.

Maar op 's harten grond murmlen de beken,
Waar een ongeweten licht in speelt,
Waar de stemmen van dit leven breken,
Doch waar nieuwgeboren stemmen spreken
Rondom menig stil verzonken beeld.

En de beken aller harten glijden
Samen tot één fonkelenden stroom,
Stroom van schoonheid onder 's levens lijden,
Aller stemmen dragend naar dien wijden
Zee-gelijken en oneind'gen droom.

Luisterend, met donker zachte oogen,
Staan wie dichters heeten aan dien vliet:
Droomend over menig beeld gebogen,
Zingen zij, als 't ruischend riet bewogen —
Zingen zij uw vliedend levenslied.

Adama van Scheltema

Districts-Conferenties.

Tot onze groote teleurstelling kon door den oorlogstoestand de Zendings-Conferentie geen doorgang vinden. De vele voorbereidingen en werkzaamheden daaraan verbonden, konden, jammer genoeg, niet worden uitgevoerd.

Wij kondigen u thans de Districts-Conferentie aan, en wel op onderstaande data:

Te GRONINGEN op Zondag 1 September a.s. voor:
Groningen, Leeuwarden en Harlingen.

Te DEN HAAG op Zondag 8 September a.s. in de zaal
Loosduinschekade 11, voor: Den Haag, Rotterdam,
Delft en Leiden.

Te UTRECHT op Zondag 15 September voor: Utrecht,
Arnhem en Apeldoorn.

Te OVERMAAS op Zondag 22 September voor Overmaas,
Dordrecht, Gouda en Schiedam.

Te AMSTERDAM op Zondag 29 September voor Amsterdam,
Haarlem en Den Helder.

Op deze Conferentie zullen twee vergaderingen gehouden
worden, n.l. v.m. 10.30 en n.m. 5 uur.

Namiddag 3 uur vergadering voor gemeentebesturen
en ambtenaren(essen.)

ZANG - MUZIEK - TOESPRAKEN.

KOMT NAAR DEZE CONFERENTIE-VERGADERINGEN.

Het Zendingsbestuur.

15 AUGUSTUS 1940

VAN DE REDACTIE

ONDERSTAAND verhaal trof ik aan in een aflevering van de „Deseret News”. Het verslag, van de hand van een zekere mevrouw Myers, leek mij interessant genoeg om het voor „De Ster” te vertalen. Genoemde dameschrijft als volgt:

Rupert, Idaho.

Aan de lezers van de „Deseret News”:

Ik zend u hierbij een verslag van een onderhoud met een jonge vrouw, die ik te Rupert ontmoette. Het was mijn eerste ontmoeting met een Mormoonsche en ik ben daar zoo van onder den indruk gekomen, dat ik mij niet kan weerhouden u er van te vertellen.

Terwijl ik op reis was naar Californië, kwam ik door Rupert, waar ik mij een poosje ophield. Ik ging naar de openbare leeszaal, waar mijn aandacht werd getrokken door een aardig meisje, dat in ernstige studie zat over een stapel dikke boeken Nadat ik haar een poosje had gadegeslagen, waagde ik een gesprek met haar aan te knopen. Zij was beleefd en zeer vriendelijk, maar toch ook vrij gereserveerd. Ik weet niet wat mij in dat meisje zoo aantrok en dat maakte, dat ik wilde ontdekken wat zij bestudeerde. Zij zeide mij, dat haar studie met genealogie in verband stond.

Dat was een voor mij zeer ongewoon onderwerp en mijn belangstelling groeide. Bovendien had ik nog nooit iemand ontmoet

als zij. Haar geheele wezen was een en al liefelijkheid, goedheid en eerlijkheid en haar intelligentie was verbazingwekkend. Die straalde haar oogen uit. Het waren prachtige, expressieve oogen, die mijn stille bewondering opwekten.

Zij noemde mij haar naam: Frances Simpson.

„Wilt u mij niet eens wat over uw stokpaardje vertellen?” vroeg ik?

„Een stokpaardje is het eigenlijk niet”, antwoordde zij, „het maakt deel uit van mijn godsdienst.” Ter toelichting liet zij hierop volgen: „Ziet u, ik ben een Heilige der Laatste Dagen, of zooals men dikwijls zegt: „Mormoonsche”. Toen verklaarde zij mij wat haar arbeid met „Mormoon” zijn had te maken.

Mijn belangstelling was eerst recht gewekt, toen ik hoorde dat zij een Mormoonsche was en ik stelde haar vele vragen. Het was wonderlijk dat jonge ding de leerstellingen harer kerk op een ernstige en overtuigende wijze te hooren verkondigen. Ik vernam — om haar eigen uitdrukking te gebruiken — dat zij de Stake-secretaresse was van de genealogische afdeling van haar „Stake”. Zij gaf les in genealogie aan een groep jongelui, die zij juniores noemde en die, naar ik tevens hoorde, niet veel jonger waren dan hun leerares. Zij vertelde, dat zij het meeste wat zij aangaande haar godsdienst wist, op het seminarie had geleerd, waar zij ook haar graad had gehaald. Ik vernam ook dat zij van

een pioniersgeslacht was : een van deze pioniers was haar overgrootvader. Op mijn vraag hoe zij zoo goed op de hoogte was gekomen van genealogie, antwoordde zij, dat zij een cursus volgde aan het genealogisch college in Utah, vanwaar zij reeds twee diploma's had. Zij had nu nog een half jaar studie voor den boeg. Zij heeft verschillende boeken samengesteld met verslagen en geschiedenissen.

Eenigen tijd later werd mij omtrent dit meisje een merkwaardige geschiedenis verteld, niet door haarzelf, maar door anderen. Het was op een dag in de lente van het vorig jaar, dat zij zich uitrekte om iets te grijpen. Zij raakte bij ongeluk een flesch carbolzuur aan, waardoor deze omviel en een gedeelte van den inhoud in haar oogen terecht kwam. Haar dokter, een jonge man, niet van haar Kerk, deed al het mogelijke om die oogen te behouden. Zij vertelde mij van haar geloof en van de zegening, die haar door den

Stake-president en den bisschop waren gegeven. Leden van de Kerk hadden voor haar gebeden, zeide zij, en binnen drie weken droeg zij reeds een donkere bril. Thans is aan haar oogen niets te zien en de dokter verklaarde dat zij „zoo goed als nieuw” waren.

Sedert mijn ontmoeting met dat meisje heb ik veel nagedacht. Mijn belangstelling betreffende mijn voorouders was opgewekt. Zij heeft mij het gewicht van de opsporing daarvan doen beseffen. Nooit zal ik mijn ontmoeting met u vergeten, kleine Mormoonsche ! Ik heb nooit eerder iemand ontmoet, die een betere levensfilosofie had. Dit zal ik mijn vrienden in het Oosten vertellen. Dan zal ik zeggen, dat ik een Mormoonsch meisje heb ontmoet, even levend en even menschelijk als andere meisjes, doch met een merkwaardige ijver ten opzichte van haar voorgeslacht beziel. Ge hebt een prachtig geloof, dat spreekt van het aanknoopen van familiebanden.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Sept.

AVONDMAALSVERS

Leer en Verbonden 93 ; 24, 26 : „En waarheid is kennis van dingen, zooals zij zijn, zooals zij waren, en zooals zij zullen worden ; de Geest der waarheid is van God.”

Hoe groot, rechtvaardig, goed en wijs,
Zijt Gij, mijn Vader en mijn God ;
Ik hoor U toe, Uw knecht, Uw kind,
Zoo duur gekocht door Jezus' bloed.

Tob niet over de toekomst van de Kerk. Deze is in Gods hand. Tob niet over de toekomst van uw land, ook die is in Gods handen ; Hij zal alles wel besturen.

Melvin J. Ballard.

Waar zijn de verloren stammen Israëls?

Uit de Imp. Era.

OP HET TERREIN der historische beschouwingen zijn er weinig onderwerpen aan te wijzen, waarover zooveel is getheoretiseerd als over de verblijfplaats van de verloren stammen Israëls.

De omvangrijke literatuur over dit onderwerp „bewijst” dat de stammen, indien men op de verschillende veronderstellingen afgaat, in elk land onder de zon aanwezig zijn. In onze Kerk zijn verscheidene boeken door eerlijke en ernstige mannen over dit onderwerp geschreven. Gelukkig voor den mensch, zoowel voor zijn leven hier als in het hierna-maals, doet het er niets toe, waar zij verblijf houden, maar helaas hebben sommige leden dit onderwerp verward met de theologie van het Evangelie, zeer tot hun eigen teleurstelling.

Gedurende hun bestaan als natie, waren de Hebreërs bijna voortdurend in oorlog met de naburige volken en zoo hebben de bewoners van het dal van de Euphraat in het Oosten en de volken van Egypte in het Zuiden en Westen, alle machtige naties, vele malen gestreden met de kinderen Abrahams.

Oorlogen vormen dan ook een belangrijk onderdeel van de geschiedenis van het vereenigde Israëel. Slechts onder David en Salomo was het koninkrijk sterk genoeg om zijn wil aan de naburige staten op te leggen.

Na den dood van Salomo evenwel, werd het verdeelde koninkrijk, welks sterkte nu ook

was verdeeld, weder in oorlogen gewikkeld. De eene inval volgde op den anderen; de machten van het Oosten, die Palestina als een strategisch belangrijken toegangsweg tot Egypte beschouwden, vielen de verzwakte koninkrijken met groote legers aan en het Zuidelijke koninkrijk Juda en het Noordelijke koninkrijk Israëel werden weinig meer dan vazalstaten van Babylonië.

Volgens de gewoonte dier tijden, voerden de overwinnaars een groot aantal van het overwonnen volk in gevangenschap, om als slaven, werklieden en zelfs staatslieden dienst te doen, al naar mate van hun capaciteiten.

De gevangenschap, die met de verloren stammen in verband staat, wordt in 2 Koningen 17 : 6 genoemd : „In het negende jaar van Hoséa nam de koning van Assyrië Samaria in en voerde Israëel weg in Assyrië, en deed ze wonen in Halah en in Habor, aan de rivier Gozan, en in de steden der Meden.” Een overeenkomstige mededeeling vinden wij in I Kronieken 5 : 26. Dat is alles wat wij van hen hooren. Sedert dien tijd zijn zij voor de geschiedenis verloren, uitgezonderd een passage in de apocriefen, II Esdras 13 : 40-47.

Deze zijn de tien stammen, die als gevangenen uit hun eigen land werden weggevoerd, in de dagen van koning Hoséa, die door Salmanasar, den koning van Assyrië gevankelijk werd wegge-

voerd en hij bracht hen over de wateren en aldus kwamen zij in een ander land. Maar zij namen dit besluit onder elkander, dat zij de menigten der heidenen zouden verlaten en naar een verder gelegen land zouden gaan, waar nog nooit iemand woonde, opdat zij daar hun geboden zouden kunnen onderhouden, die zij in hun eigen land nimmer onderhielden. En zij gingen het land van de Euphraat binnen, daar waar de rivier smal was. Want de Allerhoogste gaf hun teekenen en hield den stroom tegen totdat zij de rivier over waren. Want door dat land liep een lange weg van wel anderhalf jaar gaans, en die streek heette Arsareth. Toen woonden zij daar tot het laatste der tijden, en nu, wanneer zij beginnen te komen, zal de Almachtige de stroomen wederom tegenhouden, opdat zij mogen doorgaan.

Vele fantastische theorieën over de verblijfplaats der verloren stammen zijn verkondigd geworden. Een ervan zegt b.v. : dat in de Noordelijke landen uitgestrekte, onderaardsche holen zijn, waar de verloren stammen leven, in afwachting van hun terugkeer. Een andere beweert, dat een kleine planeet aan de Noordpool is verbonden door middel van een lange smalle landtong, en dat de verloren stammen daar leven. (Zie Dalton : „De sleutel voor deze aarde”).

En zoo zijn er meer in omloop, de een al onaannemelijker dan de ander.

De algemeene opvatting van de leden der Kerk is, dat een groep Israelieten inderdaad in

een onbekende streek op aarde leeft, waarschijnlijk in het Noorden. Deze zienswijze vindt steun in wetenschap, dat de aarde nog niet ten volle is doorzocht en in de talrijke schriftuurlijke verwijzingen naar een vergadering van Israëel van het Noorden uit. Jeremia zegt, dat het huis Israëls zal komen uit het land van het Noorden. (Jeremia 3 : 18, 23 : 8, 31 : 8-11, Hosea 1 : 11).

Ook in het Boek van Mormon wordt over Israëel gesproken, komende, in de laatste dagen, uit het Noorden. Ether profeteert aangaande hen, die „verspreid waren en verzameld worden van de vier uiteinden der aarde, en uit de Noordelijke landen.”

In de openbaringen dezer dagen worden de Noordelijke landen genoemd in verband met de herstelling der tien stammen „En zij, die in de Noordelijke landen zijn, zullen voor den Heere in herinnering komen, en hunne profeten zullen Zijn stem hooren en zullen zichzelf niet langer weerhouden, en zij zullen de rotsen slaan, en het ijs zal voor hunne tegenwoordigheid heen vlieden.” (Leer en Verbonden 130 : 26-34). In den tempel te Kirtland verscheen Mozes aan Joseph Smith en Oliver Cowdery en „droeg de sleutelen aan ons over voor de vergadering van Israëel van de vier deelen der aarde, en het leiden der tien stammen uit het land van het Noorden.” (L. en V. 110 : 11).

Vele anderen huldigen de opvatting, dat de verloren stammen in het Noordelijk gedeelte van de aarde zijn, overeenkomstig de Schrift dus, doch niet noodzakelijkerwijs in één verband levend.

Ter staving van deze opvatting verwijst men dan naar de vele aanhalingen in de Schrift, waar gesproken wordt van het vergaderen van Israël van de vier windstreken der aarde en van de eilanden der zee. Waar sprake is van Noordelijke landen, wordt nergens in het bijzonder vermeld, dat de verloren stammen in één groep zouden leven, afgezonderd van andere volken. Men is het er over eens, dat de zwervende stammen zich in Noordelijk Europa en Azië vestigden en zich in den loop der eeuwen met de daar wonende volken vermengden, zoodat Israëlitisch bloed in ruime mate bij deze volken aanwezig is. Dit verklaart de betrekkelijke gereedelijkheid, waarmee de Britten, Skandinaviërs en Duitschers het Evangelie aannemen. Zij, die deze meening zijn toegedaan, zijn overtuigd, dat de vergadering van Laterdaagsche Heiligen van Noordelijk Europa in de Kerk in Westelijk Amerika de letterlijke vervulling is eener profetie.

Een derde standpunt tracht de twee voorgenoemde met elkander in overeenstemming te brengen. Er zij aan herinnerd, dat het in historisch en profetisch opzicht bekend is, dat Israël onder alle naties verspreid is geworden. Tengevolge van talrijke deportaties uit het Heilige land, door vrijwillige verhuizingen en ook door huwelijk met andere rassen, wordt het bloed van Israël thans in bijna ieder land en bij ieder volk aangetroffen. De schrijvers van ouds spraken van „de twaalf stammen, die overal verspreid waren”. Men neemt veelal aan, dat van de verloren stammen gedu-

rende hun reis naar het Noorden, velen op verschillende plaatsen achterbleven en zich met de daar wonende volken hebben vermengd. Voorts koesteren sommigen de meening, dat een deel van de verloren stammen ergens in afzondering leeft, doch dat ook hun bloed is vertegenwoordigd onder naties, waarmee zij op hun duizenden mijlen lange reis naar de poolgebieden in aanraking kwamen.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gelooft in de herstelling der tien stammen en dat het een deel harer zending is, het verspreide Israël weder bijeen te brengen. Zij weet, dat door de eeuwen heen, onder Gods wijs bestier, het bloed van Israël, hetwelk voor het Evangelie het best toegankelijk is, onder alle natiën is verspreid. De verstrooiing van Israël is een veelvuldig voorkomend thema van de schrijvers van den Bijbel. Zóó vast is het geloof hierin, dat de Heiligen der Laatste Dagen meer dan honderd jaar lang met groote opofferingen aan geld, energie en zelfs eigen leven, de wereld zijn doorgetrokken om het herstelde Evangelie te verkondigen en alle menschen in het Huis Israëls tezaam te brengen.

De vraag betreffende de verblijfplaats van de verloren stammen is een interessant voorbeeld hoe een zaak de gemoederen der menschen in beweging kan brengen. Waar de verloren stammen zijn, zal de tijd wel leeren. Aan ons de taak Gods plan, door dagelijksch, vlijtig dienstbetoon, te helpen uitvoeren.

OVER OPRECHTHEID.

Uit de „Improvement Era”.

WANNEER iemand verkeerd heeft gedaan, wordt vaak tot zijn verontschuldiging aangevoerd, dat hij oprecht was in zijn bedoelingen. Waar oprechtheid tot een der menschenlijke deugden wordt gerekend, moet hier toch niet uit het oog worden verloren, dat men in al zijn oprechtheid heel verkeerde dingen kan doen. In dat geval wordt oprechtheid wel iets anders dan een deugd.

Een mensch kan oprecht zijn in de vervolging van anderen, doch die oprechtheid doet niets af aan het kwaad, dat hij bedrijft, kan er zelfs erger door worden. Zoo kan iemand ook oprecht zijn in zijn onverdraagzaamheid en bekrompenheid, maar deze soort oprechtheid heeft ook nog wraakzucht tot nasleep. Wanneer iemand zijn geld in een of andere onderneming belegt, is hij gewoonlijk wel oprecht in zijn

plannen, doch wanneer hij verkeerd belegt, behoedt zijn oprechtheid hem niet voor verliezen. Het is daarom goed te bedenken, dat het voor den mensch niet alleen noodzakelijk is oprecht te zijn, doch ook goed. Gelooven in iets dat onwaar is, werken voor een onwaarheid, vertrouwen in dwalingen en onwaarheden beteekenen een levens-tragedie, al is men in dat geloof en dat vertrouwen nog zoo oprecht.

Hoe kunnen wij nu tegen dwaling worden behoed? De eenige manier, volgens welke wij kunnen weten, dat onze oprechtheid niet is misplaatst, is te leven zooals God door middel van zijn dienstknechten heeft bevolen.

Er bestaat geen andere wijze waarop wij ons tegen het noodlot van oprecht verkeerd te zijn, kunnen wapenen.

* * *

De zegen der gehoorzaamheid.

Iedere goede en volmaakte gift komt van den Vader des Lichts, die geen aannemer des persoons is en in wien geen verandering, noch schaduw van omkeering is. Om Hem te behagen, moeten wij Hem niet alleen aanbidden met lof en dankzegging, doch gewillige gehoorzaamheid aan Zijn geboden betoonen. Door zulks te doen, stellen wij Hem in staat ons te zegenen, want het is op dit beginsel (gehoorzaamheid aan de wet) dat alle zegeningen zijn beloofd.

Pres. Joseph F. Smith.

* * *

Tegenover honderd menschen, die tegenspoed kunnen verdragen, is er nauwelijks één aan te wijzen, die tegen voorspoed kan.

Carlyle.

BIJ DE VOORPAGINA

In Leer en Verbonden afd. 13 lezen wij het volgende :

„Aan U mijne mededienstknachten, in den naam van den Messias, draag ik het Priesterschap van Aäron op, dat de sleutelen houdt van de bediening van engelen, en van het evangelie van bekeering, en van den doop door onderdompeling voor de vergiffenis van zonden; en dit zal nimmer wederom van de aarde weggenomen worden, totdat de zonen van Levi wederom een offerande aan den Heere in gerechtigheid offeren”.

Het bovenstaande beslaat in het boek nog geen negen regels druks. Toch geven deze regels een gebeurtenis weer, die een van de belangrijkste is in de geschiedenis der menschheid. Verborgten voor het oog van de wereld had deze plechtigheid plaats. Niemand dan de hemelsche afgezant en de twee jonge mannen Joseph Smith en Oliver Cowdery waren aanwezig. De plechtige woorden werden door niemand anders dan door die twee gehoord. Toch gingen zij de geheele wereld aan. Het Priesterschap, het kanaal waarlangs de Schepper zich met Zijn kinderen op aarde in verbinding stelt, werd teruggebracht, nadat het achttien eeuwen lang van de aarde was weggenomen geweest. De verbinding tusschen God en den mensch was hersteld, wederom was een schakel in den eeuwigen keten, welke het leven van den mensch is, ingelascht. De wereld nam en neemt (!) er geen notitie van, net zoomin als het notitie nam en neemt van die andere hoogst belangrijke gebeurtenis, waarvan Maria Magdalena getuige was, n.l. dat de opstanding tot werkelijkheid was geworden. Ook dat feit ging aan de wereld onopgemerkt voorbij. Wij leven twee duizend jaar later en wat den doop in de Susquehannarivier betreft, ruim honderd jaar. En nog zijn er maar weinigen, die het boven alles uitgaande belang van deze beide feiten beseffen. Doch eenmaal zal de tijd komen, dat vele duizenden zich tot het Priesterschap, dat God gaf opdat Zijn kinderen Zijn wil mochten leeren kennen, om voorlichting wenden en eenmaal zal elke knie zich buigen voor Hem, die de opstanding uit de dooden heeft tot stand gebracht.

* * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Huwelijksinzegeningen.

Op Woensdag 31 Juli j.l. werd te Amsterdam door Oud. J. Schipaanboord het huwelijk ingezegend van Marinus Albertus Overdiek en Antonia van den Boogert.

Op Woensdag 31 Juli j.l. werd te Haarlem door Oud. J. Schipaanboord het huwelijk ingezegend van Roelof Heysen en Yda Carolina Meijer.

Op Woensdag 14 Augustus j.l. werd te Den Haag door Oud. J. Schipaanboord het huwelijk ingezegend van Adriaan P. Claus en Johanna E. Kalishoek.

Voor deze plechtigheid was veel belangstelling van de zijde der familie en leden der Kerk.

Wij wenschen deze jonge paren Gods zegeningen en een voorspoedig huwelijksleven.

De kleine Johannes

door Frederik van Eeden

Vervolg.

„Welk een schoon bestaan!” zeiden zij tot elkaar. „Stuiven is het hoogste levensdoel! Welk een geluk te kunnen stuiven zoo lang men leeft!”

En met aandachtige toewijding dreven zij de kleine poederwolkjes in de lucht.

„Hebben zij gelijk, Windekind?”

„Waarom niet? — Wat kan voor hen hooger zijn? Gelukkig dat zij niet meer verlangen, want zij kunnen niet anders.”

Toen de nacht was gedaald en de schaduwen der boomen tot een gelijkmatig duister waren in-eengevloeid, hield het geheimzinnige woudleven niet op. De takjes kraakten en knapten, de dorre blaadjes ritselden hier en daar, tusschen het gras en in het kreupelhout. Johannes voelde den tocht van onhoorbare vleugelslagen en was bewust van de nabijheid van onzichtbare wezens. Nu hoorde hij toch duidelijk stemmetjes fluisteren en voetjes trippelen. Zie, daar in de duistere diepte der struiken gloeide even een klein, blauw vonkje en verdween. Daar weder een — en weder! Stil . . . . als hij goed luisterde, hoorde hij geschuifel in de bladeren vlak bij hem, — bij dien donkeren boomstronk. De blauwe lichtjes kwamen er achter te voorschijn — en hielden stil op den top.

Overal zag Johannes nu lichtglansen glimmen, — zij zweefden tusschen het donkere loover, dansten met kleine sprongen langs den grond, — en ginds straalde

een groote tinteledde massa als een blauw vreugdevuur.

„Wat is dat voor een vuur?” vroeg Johannes. „Dat brandt prachtig!”

„Dat is een vermolmd boomstam,” zeide Windekind.

Zij gingen op een stil, helder lichtje af.

„Nu zal ik u aan Wistik voorstellen. Dat is de oudste en wijste der kabouters.”

Dichterbij gekomen, zag Johannes hem bij zijn kaarsje zitten. Duidelijk kon men bij den blauwen schijn het gerimpeld gezichtje met den grijzen baard onderscheiden; hij las hardop met saamgetrokken wenkbrauwen. Op het hoofd droeg hij een eikelkapje met een klein veertje, — vóór hem zat een kruisspin en luisterde naar de voorlezing.

Toen de twee naderden, keek de kabouter zonder het hoofd op te heffen, uit zijn boekje op en trok de wenkbrauwen in de hoogte. De kruisspin kroop weg. „Goeden avond!” zeide de kabouter. „Ik ben Wistik. Wie zijt gij beiden?”

„Ik heet Johannes. Ik wilde graag met u kennis maken. Wat leest gij daar?”

„Dat is niet voor uwe ooren bestemd,” zeide Wistik; „dat is alleen voor kruisspinnen.”

„Laat het mij ook eens zien, lieve Wistik!” vroeg Johannes.

„Dat mag ik niet. Dat is het heilige boek der spinnen, — dat bewaar ik en mag ik nooit uit mijn handen geven. Ik heb de heilige boeken van torren en vlinders en egels en mollen en al

wat hier leeft. Zij kunnen niet allen lezen — en als zij nu iets willen weten, lees ik het hun voor. Dat is een groote eer voor mij, — een post van vertrouwen, begrijpt ge?”

Het mannetje knikte een paar malen zeer ernstig en stak een wijsvingertje op.

„Waaraan waart gij nu bezig?”

„Aan de geschiedenis van Kribbelgaw, den grooten held der kruisspinnen, die heel lang geleden leefde en een net had, dat over drie boomen gespannen was, waarin hij millioenen vliegen op één dag ving. Vóór Kribbelgaw's tijd maakten de spinnen geen netten en leefden van gras en doode bestjes; maar Kribbelgaw was een knappe kop en bewees, dat ook levende bestjes tot spinnevooedsel gemaakt waren. Toen vond Kribbelgaw ook de kunstige netten uit, door moeielijke berekeningen, want hij was een groot wiskunstenaar. En de kruisspinnen maken nog altijd haar netten precies, draadje aan draadje, zooals hij het geleerd heeft, maar veel kleiner. Want het spinnengeslacht is erg ontaard. Kribbelgaw ving groote vogels in zijn net en vermoordde duizend van zijn eigen kinderen, — dat was nog eens een groote spin. Eindelijk is er een geweldige storm gekomen en heeft Kribbelgaw met zijn net en de drie boomen, waaraan het vastzat, mede door de lucht gesleept, naar verre bosschen, waar hij nu eeuwig vereerd wordt om zijn grooten moordlust en vlugheid.”

„Is dat alles waar? vroeg Johannes.

„Het staat in dit boekje,” zeide Wistik.

„Gelooft gij het?”

De kabouter kneep één oog dicht en legde den wijsvinger langs den neus.

„In de heilige boekjes van andere dieren, waarin over Kribbelgaw gesproken wordt, heet hij een verfoeilijk en verachtelijk monster. Maar ik houd mij er buiten.”

„Is er ook een kabouterboekje, Wistik?”

Wistik keek Johannes eenigszins wantrouwend aan.

Wat zijt gij eigenlijk voor een wezen, Johannes?

Gij hebt zoo iets — zoo iets — menschelijks, zou ik zeggen.”

„Neen! neen! wees gerust, Wistik,” zeide Windekind toen, „wij zijn elfen. Maar Johannes heeft vroeger veel menschen gezien. Gij kunt hem echter vertrouwen. Het zal hem geen kwaad doen.”

„Ja! ja! dat is goed en wel, — maar ik heet de wijste der kabouters — en ik heb lang en ijverig gestudeerd vóórdat ik wist wat ik weet. Nu moet ik voorzichtig zijn met mijn wijsheid. Als ik te veel vertel, verlies ik mijn reputatie.”

Maar in welk boekje denkt gij dan, dat het rechte staat?”

„Ik heb veel gelezen, maar ik geloof niet, dat ik dat boekje ooit gelezen heb. Het is niet het elfenboekje, — ook niet het kabouterboekje. Toch moet het er zijn.”

„Het menschenboekje misschien?”

„Dat ken ik niet, maar ik zou het niet denken. Want het ware boekje moet groot geluk en grooten vrede brengen, — daarin moet nauwkeurig staan, waarom alles is zooals het is, zoodat niemand iets meer kan vragen of verlangen. Nu, zóó ver zijn de menschen, geloof ik, niet.”